

Arrest

nr. 257 827 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Telyano Kalay, district Khogyani in de provincie Nangarhar. U zou daar ook altijd blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. Zo'n twee jaar geleden zouden de taliban een bom langs de weg hebben geplaatst, maar werd de politie door een onbekende persoon hierover gewaarschuwd. Iemand anders zou dan weer op zijn beurt aan de taliban hebben laten weten dat uw broer hiervoor verantwoordelijk was en de volgende ochtend kwamen zij hem dan ook opzoeken. Ze namen uw broer mee naar de begraafplaats en schoten hem daar ook neer. Twintig dagen later werd

ook u beschuldigd een spion te zijn en begon de taliban ook naar u te zoeken. Omdat uw vader vreesde voor uw leven raadde hij u aan het land te verlaten. U reisde via Nimroz, passeerde onderweg Iran en Turkije alvorens u op 28 november 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u een originele taskara (identiteitsbewijs) neer, voegde later nog een psychologisch rapport toe en maakte ook enkele correcties over met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en medische stukken blijkt immers dat u zou stotteren. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van het gehoor gevraagd naar uw huidige situatie, werd u op het hart gedrukt dat u zich hierover geen zorgen hoefde te maken en werd u bovendien gepolst naar eventuele hulpmiddelen. Zo ook werd u na afloop van het gehoor uitdrukkelijk gemeld dat het loutere feit dat u zou stotteren niet zomaar een negatieve invloed heeft op uw uiteindelijke beslissing en hier zelfs rekening zou mee gehouden worden in de eindbeslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 14 oktober 2020, p. 1-2).

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit het district Khogyani, in de provincie Nangarhar en wel om volgende redenen.**

Vooreerst legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 28 november 2019 dat u geboren werd op 30 november 2002 en aldus nog net zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 3 december 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij **21,5 jaar** met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd naar uw leeftijd, kon u evenmin overtuigen. Zo meende u "volgens de papieren" negentien jaar oud te zijn en ook u dacht evenwel negentien jaar oud te zijn. Dient echter te worden opgemerkt dat u 'volgens de papieren' reeds in 2019 minstens negentien jaar oud zou zijn geweest, waardoor uw bewering kant noch wal raakt. U had verder geen enkel idee wat uw geboortedatum zou zijn, noch kon u bij benadering het jaartal benoemen. **Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.** Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, doch dient vooreerst te worden opgemerkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. De vaststelling dat uw taskara bovendien slechts drie jaar in uw bezit had, en dus relatief kort voor uw vertrek naar het buitenland, wijst bovendien op een zeker gesolliciteerd karakter. Dat u verder niet eens zou weten of het districtshoofd uw taskara ondertekende, noch wie daar anders voor verantwoordelijk zou zijn, overtuigt evenmin. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. De vaststelling dat u uw taskara overigens werd verzonden vanuit Kabul, terwijl u Khogyani beweerde, staft voorgaande vermoedens. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Dienaangaande is het opmerkelijk dat u verder geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk kunt neerleggen ter staving van uw herkomst en/of verblijfsplaatsen. Op basis van uw verklaringen blijkt immers dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3), maar u slaagde er evenwel niet in overtuigende stukken neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien werd u gevraagd naar (bijvoorbeeld) foto's van uzelf in Afghanistan en ofschoon u beweerde dat deze wel zouden bestaan, heeft het CGVS deze nooit mogen ontvangen. Dat u dit zou hebben nagelaten, te meer u werd gewezen op het belang ervan, is niet ernstig (CGVS, p. 14-15, 18-19). Bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Immers bleek uw kennis over uw beweerde herkomstregio eerder beperkt, voor iemand die daar zijn hele leven zou hebben doorgebracht. Zo is het in eerste instantie bijzonder opmerkelijk dat u allerm minst vertrouwd leek te zijn met de Afghaanse kalender. U had immers geen enkel idee welk jaar de Afghaanse kalender heden zou tellen en evenmin leek u overweg te kunnen met de maanden van diezelfde kalender. U immers gevraagd naar de verschillende maanden wist u er slechts vijf van de twaalf op te noemen, al bleek u zelfs deze niet in de juiste volgorde te kunnen plaatsen. Nowruz wist u dan niet beter te omschrijven dan "Als het jaar vernieuwt", maar welke maand dat was deelde u niet mee. U had verder geen idee welke de zomer- en/of wintermaanden waren in uw regio van herkomst, hetgeen toch bijzonder bevreemdend is. Hoe dan ook, u verklaarde afkomstig te zijn uit Telyano Kalay, in het district Khogyani en daargelaten u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen eigenlijk geboren te zijn in Kaga Bazar, bleek u niet eens te weten in welke provincie dit zou liggen: "wat bedoelt u met provincie" (Verklaring DVZ, dd. 18 juni 2020, p. 6). U dan ook gevraagd of u wel wist wat een provincie was antwoordde u zo mogelijk nog vreemder: "aan de linkerzijde is Khwaran". U verwees naar Nangarhar als de stad Jalalabad en gepolst of u bij uitbreiding eigenlijk wel één provincie in Afghanistan zou kennen, bleek dat niet het geval. Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar de omliggende districten van Khogyani noemde u correct Pachir Agam en Sherzad, maar leek u Hesarak, Surkh Rod en Chaparhar te zijn vergeten. U wist dan wel dat Chaparhar in de provincie Nangarhar lag, leek al te hebben gehoord van Surkh Rod en Hesarak, maar gevraagd naar overige districten in de provincie moest u het antwoord schuldig blijven. Ook welke de districtscentra zouden zijn van de districten die u dan wél wist te benoemen, wist u niet. Van Qarghayi, nochtans een aangrenzend district, weliswaar in een andere provincie, wist u dan weer helemaal niets. Vreemd genoeg meende u verder dat "Nangarhar, Jalalabad" de hoofdstad van Afghanistan zou zijn en er op gewezen dat dat eigenlijk Kabul is, antwoordde u dan weer: "Wat bedoelt u? Hoofdstad, dat begrijp ik niet". U dan gevraagd of u Kabul wel kende antwoordde u merkwaardig genoeg dat u er wel al van 'gehoord' had en dat "het een grote stad is", doch niets meer. U wist dan ook bij uitbreiding geen enkele andere grote stad in Afghanistan te benoemen. In elk geval, u gevraagd naar scholen in de regio, wist u dan wel de school in uw dorp te benoemen, doch hoe de school even verderop zou heten wist u dan weer niet zeker. U wist dan wel dat er een school voor meisjes was in Kaga, maar hoe ook die heette wist u niet. U leek niet zeker te weten of er een meisjesschool was in Chamtala en evenmin leek u er weet van te hebben dat die vlak voor uw vertrek nog in brand werd gestoken. U had daarnaast geen enkel idee wanneer de schoolvakanties zouden zijn geweest in uw regio van herkomst en gevraagd hoe dat mogelijk zou zijn, meende u nooit naar school te zijn geweest. U er op gewezen dat u dergelijke zaken toch zouden moeten opgevallen zijn, al was het maar via vrienden of familie, stelde u dan weer weinig afdoend dat u nooit bij vrienden bleef, hetgeen eigenlijk niet kan overtuigen (infra). Tot slot bleek u het dichtstbijzijnde hospitaal in de bazaar te plaatsen, maar hoe dat heette wist u niet: "groot hospitaal" en op de vraag of er al dan niet nog andere waren antwoordde u nogal weinig overtuigend als volgt: "Velen, hoorde het enkel, weet niet welke plaatsen".

Wat er ook van zij, niet alleen bleek uw geografische kennis bijzonder ontoereikend, ook wanneer het zou gaan omtrent bepaalde prominente personen en/of belangrijke gebeurtenissen sloeg u geregeld de bal mis. Zo werd u gevraagd wie het districtshoofd was van Khogyani tijdens uw verblijf aldaar, waarop u de naam 'Pacha Khan' liet vallen. Ofschoon deze persoon niet werd teruggevonden door het CGVS, bleek u over hem enkel te kunnen vertellen dat zijn huis "in de stad Laghman" zou zijn, toch ruim 300 kilometer verderop. U had geen idee wie Haji Zalmay was, nochtans een voormalig districtshoofd die zelfs recent een aanslag overleefde, en stelde vreemd genoeg enkel "Haji Zaman" te kennen. Wie dat dan weer was omschreef u eerder vaag als "Zijn huis is in Zawa. Haja Aman was de broer". Gevraagd naar diens functie, stelde u dat zij "grote mensen" waren in de stad en gewezen op het feit dat Haji Zalmay eigenlijk een voormalig districtshoofd was, antwoordde u nogal weinig afdoend dat u "akkoord" was. U meende dan wel dat Javed Zaman de zoon van Haji Aman zou zijn, doch corrigeerde u dit na afloop van het gehoor zelf naar diens 'broer'. Waarom u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is niet duidelijk. Hoe dan ook, u dan gevraagd naar overige prominente personen in de regio noemde u een aantal namen en gevraagd naar, bijvoorbeeld, meer informatie over 'Malek Omar' omschreef u die nogal

beknopt als “een grote persoon”. U kende hem enkel omdat hij bekend was, meende dat dat was omdat hij wreed was en gevraagd waarom dan net stelde u dat hij mensen “brutaliseert”. Wie dat was, wanneer dat was, waar dat gebeurde of waarom, wist u niet. U wist verder niet wie Habib Rahman was, bleek over Shamsulhaq enkel te kunnen stellen dat hij districtshoofd was, maar wist dan weer niet wanneer. Vreemd genoeg was net hij het districtshoofd toen u het land zou hebben verlaten en gevraagd naar de leiders van de taliban in uw regio bleek u er slechts één vaag te kennen: “Akbar of Lakbar”. U had geen idee wie Mawlawi Abdul Kadir zou zijn, doch verwees naar een zekere Mawlawi Noorullah. Gevraagd wie dat dan was, geraakte u dan weer niet verder dan: “Hij is van Arkaj” en “Hij predikt, leidt ook de gebeden”. U wist niets te vertellen over Noor Rahman, Wafiullah en Qari Rafiullah, nochtans allen prominente talib in de regio en bovendien zou laatstgenoemde zelfs het leven hebben gelaten vlak voor uw vertrek. U stelde verder ook dat Daesh aldaar aanwezig zou zijn, maar wie hun leiders waren wist u evenmin. U had geen idee wie Saad Arhabi, ook gekend als Abu Sayed Orakzai was, terwijl ook hij vlak voor uw vertrek het leven zou hebben gelaten. Evenmin wist u wie Habib Rahman was, de commandant van de Afghan Local Police in Khogyani, die om het leven kwam bij een aanslag in Kaga Bazaar. U dan ook gevraagd naar recente incidenten die hadden plaatsgevonden in uw regio wist u slechts twee incidenten vaag te beschrijven en bovendien dateerden deze allebei “vier-vijf jaar” geleden. U kon zich verder helemaal niets anders voor de geest halen, hetgeen toch bijzonder weinig is. Zo ook waren de laatste nationale verkiezingen u eerder ontgaan en schatte u die op één, twee, drie of zelfs vier jaar geleden (CGVS, p. 5-6, 9, 11-12, 16, 19-21, 22-23).

De verschoning die u voor bovenstaande gebrekkige kennis zou aanhalen, al zou u niet opgeleid zijn, overtuigt niet (CGVS, p. 10-11). Zo mag zelfs van personen met een geringe opleiding, verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek, identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Hoe dan ook betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over dagen, maanden, nabije districten, provincies, provinciehoofdsteden, prominente personen en bepaalde gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige verklaringen aflegt, strookt niet met uw bewering tot aan uw vertrek uit Afghanistan deel te hebben uitgemaakt van de Afgaanse maatschappij. Bovendien hebt u allerminst aannemelijk weten te maken ongeschoold te zijn en te meer het gros van de kennis die u dan wel leek te bezitten eerder (gebrekkig) ingestudeerd leek, komt uw profiel als analfabeet ernstig op de helling te staan. U verklaarde immers nooit naar school te zijn geweest, doch gevraagd wat u dan wel zou hebben gedaan de voorbije jaren bleef u eerder karig met informatie: “Ik had een koe. In de ochtend bracht ik de koe naar buiten om te grazen, dan kwam ik naar huis, om te eten, drie uur dan ging ik naar buiten met de koe”. U voegde daar verder niets aan toe: “Dat is alles”, eerder beperkt. Tot slot is het frappant dat u nooit naar school zou zijn geweest, u niet zou kunnen lezen en schrijven, doch u er alsnog geen problemen mee leek te hebben om enerzijds uw naam te verifiëren en er anderzijds een profiel op Facebook op na te houden (CGVS, p. 10-12).

Bovenstaande gebrekkige verklaringen overtuigen allerminst en aldus blijkt uit bovenstaande dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst en uw meeste recente verblijfsplaatsen, waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

Echter, de ongeloofwaardigheid van uw relaas zou ook blijken uit volgende tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen. Vooreerst dient immers opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw problemen, waardoor dit in wezen niets meer blijkt dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. Zo verklaarde u dat uw problemen startten nadat de taliban een bom hadden geplaatst en iemand de politie hierover zou hebben verwittigd. Wanneer die bom werd geplaatst wist u echter niet beter te situeren dan “rond twee jaar geleden” en wie de politie zou hebben gewaarschuwd wist u al helemaal niet. U meende verder dat iemand ten aanzien van de taliban zou hebben verklaard dat uw broer de ‘klikspaan’ was, maar wie dat zou zijn geweest was u ontgaan. Waarom men dat zou doen evenmin. In elk geval, de taliban zou daarop naar uw huis komen, maar wie zij waren wist u niet. Zo ook zou uw broer om het leven worden gebracht, maar wanneer dat gebeurde wist u niet. U stelde verder dat de taliban u nadien persoonlijk zou viseren, maar gevraagd waarom enkel u het land zou hebben verlaten terwijl uw ganse familie werd gezien als spionnen, verwees u naar de financiële moeilijkheden hieraan verbonden. De vaststelling, echter, dat uw gezin nog steeds in het dorp zou verblijven en zij na uw vertrek klaarblijkelijk geen persoonlijke problemen meer zouden hebben gehad, ondergraaft niet alleen de ernst van uw relaas, doch bovenal de geloofwaardigheid ervan compleet (CGVS, p. 13-15).

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat u evenzeer melding maakte van medische problemen (gestotter) en u na afloop van het gehoor dan ook een psychologisch attest neerlegde.

Ofschoon uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, en deze allerm minst wordt ontkend, is het loutere feit dat u medische problemen zou kennen echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Uw verklaring dat u zou stotteren nadat u als kind getuige was van een bombardement weet u immers niet hard te maken en blijkt aldus niets meer dan een blote bewering. Hoe dan ook kan een dergelijke medische problematiek niet als verschoning gelden voor dergelijke gebrekkige verklaringen betreffende essentiële elementen omtrent uw asielrelaas. Wat betreft het door u neergelegde attest dient dan ook te worden opgemerkt dat dit niet vermag bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U verklaarde zich immers bereid om het gehoor te laten doorgaan (CGVS, p. 2; supra) en bovendien bleek nooit tijdens uw gehoor dat u niet in staat was het gehoor verder te zetten. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Dient hierbij nog te worden herhaald dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report** :

Afghanistan Security Situation – september 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het

gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 14 oktober 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en beweerd regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 19). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Wat betreft de opmerkingen van u of uw advocaat met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Bovendien betreffen het louter post-factum correcties of toevoegingen die generlei vermogen bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en wijst op het “*Verbod van willekeur*”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

***“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*”**

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen*

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 14 oktober 2020, p. 1-2).

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asieliinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit het district Khogyani, in de provincie Nangarhar en wel om volgende redenen.**

Vooreerst legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 28 november 2019 dat u geboren werd op 30 november 2002 en aldus nog net zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 3 december 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij **21,5 jaar** met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd naar uw leeftijd, kon u evenmin overtuigen. Zo meende u "volgens de papieren" negentien jaar oud te zijn en ook u dacht evenwel negentien jaar oud te zijn. Dient echter te worden opgemerkt dat u 'volgens de papieren' reeds in 2019 minstens negentien jaar oud zou zijn geweest, waardoor uw bewering kant noch wal raakt. U had verder geen enkel idee wat uw geboortedatum zou zijn, noch kon u bij benadering het jaartal benoemen. **Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asiendiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.** Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, doch dient vooreerst te worden opgemerkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig

kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. De vaststelling dat uw taskara bovendien slechts drie jaar in uw bezit had, en dus relatief kort voor uw vertrek naar het buitenland, wijst bovendien op een zeker gesolliciteerd karakter. Dat u verder niet eens zou weten of het districtshoofd uw taskara ondertekende, noch wie daar anders voor verantwoordelijk zou zijn, overtuigt evenmin. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. De vaststelling dat u uw taskara overigens werd verzonden vanuit Kabul, terwijl u Khogyani beweerde, staft voorgaande vermoedens. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Dienaangaande is het opmerkelijk dat u verder geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk kunt neerleggen ter staving van uw herkomst en/of verblijfsplaatsen. Op basis van uw verklaringen blijkt immers dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3), maar u slaagde er evenwel niet in overtuigende stukken neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien werd u gevraagd naar (bijvoorbeeld) foto's van uzelf in Afghanistan en ofschoon u beweerde dat deze wel zouden bestaan, heeft het CGVS deze nooit mogen ontvangen. Dat u dit zou hebben nagelaten, te meer u werd gewezen op het belang ervan, is niet ernstig (CGVS, p. 14-15, 18-19). Bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Immers bleek uw kennis over uw beweerde herkomstregio eerder beperkt, voor iemand die daar zijn hele leven zou hebben doorgebracht. Zo is het in eerste instantie bijzonder opmerkelijk dat u allerm minst vertrouwd leek te zijn met de Afghaanse kalender. U had immers geen enkel idee welk jaar de Afghaanse kalender heden zou tellen en evenmin leek u overweg te kunnen met de maanden van diezelfde kalender. U immers gevraagd naar de verschillende maanden wist u er slechts vijf van de twaalf op te noemen, al bleek u zelfs deze niet in de juiste volgorde te kunnen plaatsen. Nowruz wist u dan niet beter te omschrijven dan "Als het jaar vernieuwt", maar welke maand dat was deelde u niet mee. U had verder geen idee welke de zomer- en/of wintermaanden waren in uw regio van herkomst, hetgeen toch bijzonder bevreemdend is. Hoe dan ook, u verklaarde afkomstig te zijn uit Telyano Kalay, in het district Khogyani en daargelaten u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen eigenlijk geboren te zijn in Kaga Bazar, bleek u niet eens te weten in welke provincie dit zou liggen: "wat bedoelt u met provincie" (Verklaring DVZ, dd. 18 juni 2020, p. 6). U dan ook gevraagd of u wel wist wat een provincie was antwoordde u zo mogelijk nog vreemder: "aan de linkerzijde is Khwaran". U verwees naar Nangarhar als de stad Jalalabad en gepolst of u bij uitbreiding eigenlijk wel één provincie in Afghanistan zou kennen, bleek dat niet het geval. Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar de omliggende districten van Khogyani noemde u correct Pachir Agam en Sherzad, maar leek u Hesarak, Surkh Rod en Chaparhar te zijn vergeten. U wist dan wel dat Chaparhar in de provincie Nangarhar lag, leek al te hebben gehoord van Surkh Rod en Hesarak, maar gevraagd naar overige districten in de provincie moest u het antwoord schuldig blijven. Ook welke de districtscentra zouden zijn van de districten die u dan wél wist te benoemen, wist u niet. Van Qarghayi, nochtans een aangrenzend district, weliswaar in een andere provincie, wist u dan weer helemaal niets. Vreemd genoeg meende u verder dat "Nangarhar, Jalalabad" de hoofdstad van Afghanistan zou zijn en er op gewezen dat dat eigenlijk Kabul is, antwoordde u dan weer: "Wat bedoelt u? Hoofdstad, dat begrijp ik niet". U dan gevraagd of u Kabul wel kende antwoordde u merkwaardig genoeg dat u er wel al van 'gehoord' had en dat "het een grote stad is", doch niets meer. U wist dan ook bij uitbreiding geen enkele andere grote stad in Afghanistan te benoemen. In elk geval, u gevraagd naar scholen in de regio, wist u dan wel de school in uw dorp te benoemen, doch hoe de school even verderop zou heten wist u dan weer niet zeker. U wist dan wel dat er een school voor meisjes was in Kaga, maar hoe ook die heette wist u niet. U leek niet zeker te weten of er een meisjesschool was in Chamtala en evenmin leek u er weet van te hebben dat die vlak voor uw vertrek nog in brand werd gestoken. U had daarnaast geen enkel idee wanneer de schoolvakanties zouden zijn geweest in uw regio van herkomst en gevraagd hoe dat mogelijk zou zijn, meende u nooit naar school te zijn geweest. U er op gewezen dat u dergelijke zaken toch zouden moeten opgevallen zijn, al was het maar via vrienden of familie, stelde u dan weer weinig afdoend dat u nooit bij vrienden bleef, hetgeen eigenlijk niet kan overtuigen (infra). Tot slot bleek u het dichtstbijzijnde hospitaal in de bazaar te plaatsen, maar hoe dat heette wist u niet: "groot hospitaal" en op de vraag of er al dan niet nog andere waren antwoordde u nogal weinig overtuigend als volgt: "Velen, hoorde het enkel, weet niet welke plaatsen".

Wat er ook van zij, niet alleen bleek uw geografische kennis bijzonder ontoereikend, ook wanneer het zou gaan omtrent bepaalde prominente personen en/of belangrijke gebeurtenissen sloeg u geregeld de

bal mis. Zo werd u gevraagd wie het districtshoofd was van Khogyani tijdens uw verblijf aldaar, waarop u de naam 'Pacha Khan' liet vallen. Ofschoon deze persoon niet werd teruggevonden door het CGVS, bleek u over hem enkel te kunnen vertellen dat zijn huis "in de stad Laghman" zou zijn, toch ruim 300 kilometer verderop. U had geen idee wie Haji Zalmay was, nochtans een voormalig districtshoofd die zelfs recent een aanslag overleefde, en stelde vreemd genoeg enkel "Haji Zaman" te kennen. Wie dat dan weer was omschreef u eerder vaag als "Zijn huis is in Zawa. Haja Aman was de broer". Gevraagd naar diens functie, stelde u dat zij "grote mensen" waren in de stad en gewezen op het feit dat Haji Zalmay eigenlijk een voormalig districtshoofd was, antwoordde u nogal weinig afdoend dat u "akkoord" was. U meende dan wel dat Javed Zaman de zoon van Haji Aman zou zijn, doch corrigeerde u dit na afloop van het gehoor zelf naar diens 'broer'. Waarom u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is niet duidelijk. Hoe dan ook, u dan gevraagd naar overige prominente personen in de regio noemde u een aantal namen en gevraagd naar, bijvoorbeeld, meer informatie over 'Malek Omar' omschreef u die nogal beknopt als "een grote persoon". U kende hem enkel omdat hij bekend was, meende dat dat was omdat hij wreed was en gevraagd waarom dan net stelde u dat hij mensen "brutaliseert". Wie dat was, wanneer dat was, waar dat gebeurde of waarom, wist u niet. U wist verder niet wie Habib Rahman was, bleek over Shamsulhaq enkel te kunnen stellen dat hij districtshoofd was, maar wist dan weer niet wanneer. Vreemd genoeg was net hij het districtshoofd toen u het land zou hebben verlaten en gevraagd naar de leiders van de taliban in uw regio bleek u er slechts één vaag te kennen: "Akbar of Lakbar". U had geen idee wie Mawlawi Abdul Kadir zou zijn, doch verwees naar een zekere Mawlawi Noorullah. Gevraagd wie dat dan was, geraakte u dan weer niet verder dan: "Hij is van Arkaj" en "Hij predikt, leidt ook de gebeden". U wist niets te vertellen over Noor Rahman, Wafiullah en Qari Rafiullah, nochtans allen prominente talib in de regio en bovendien zou laatstgenoemde zelfs het leven hebben gelaten vlak voor uw vertrek. U stelde verder ook dat Daesh aldaar aanwezig zou zijn, maar wie hun leiders waren wist u evenmin. U had geen idee wie Saad Arhabi, ook gekend als Abu Sayed Orakzai was, terwijl ook hij vlak voor uw vertrek het leven zou hebben gelaten. Evenmin wist u wie Habib Rahman was, de commandant van de Afghan Local Police in Khogyani, die om het leven kwam bij een aanslag in Kaga Bazaar. U dan ook gevraagd naar recente incidenten die hadden plaatsgevonden in uw regio wist u slechts twee incidenten vaag te beschrijven en bovendien dateerden deze allebei "vier-vijf jaar" geleden. U kon zich verder helemaal niets anders voor de geest halen, hetgeen toch bijzonder weinig is. Zo ook waren de laatste nationale verkiezingen u eerder ontgaan en schatte u die op één, twee, drie of zelfs vier jaar geleden (CGVS, p. 5-6, 9, 11-12, 16, 19-21, 22-23).

De verschoning die u voor bovenstaande gebrekkige kennis zou aanhalen, al zou u niet opgeleid zijn, overtuigt niet (CGVS, p. 10-11). Zo mag zelfs van personen met een geringe opleiding, verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek, identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Hoe dan ook betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over dagen, maanden, nabije districten, provincies, provinciehoofdsteden, prominente personen en bepaalde gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige verklaringen aflegt, strookt niet met uw bewering tot aan uw vertrek uit Afghanistan deel te hebben uitgemaakt van de Afgaanse maatschappij. Bovendien hebt u allerm minst aannemelijk weten te maken ongeschoold te zijn en te meer het gros van de kennis die u dan wel leek te bezitten eerder (gebrekkig) ingestudeerd leek, komt uw profiel als analfabeet ernstig op de helling te staan. U verklaarde immers nooit naar school te zijn geweest, doch gevraagd wat u dan wel zou hebben gedaan de voorbije jaren bleef u eerder karig met informatie: "Ik had een koe. In de ochtend bracht ik de koe naar buiten om te grazen, dan kwam ik naar huis, om te eten, drie uur dan ging ik naar buiten met de koe". U voegde daar verder niets aan toe: "Dat is alles", eerder beperkt. Tot slot is het frappant dat u nooit naar school zou zijn geweest, u niet zou kunnen lezen en schrijven, doch u er alsnog geen problemen mee leek te hebben om enerzijds uw naam te verifiëren en er anderzijds een profiel op Facebook op na te houden (CGVS, p. 10-12).

Bovenstaande gebrekkige verklaringen overtuigen allerm minst en aldus blijkt uit bovenstaande dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst en uw meeste recente verblijfsplaatsen, waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

Echter, de ongeloofwaardigheid van uw relaas zou ook blijken uit volgende tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen. Vooreerst dient immers opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw problemen, waardoor dit in wezen niets meer blijkt dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. Zo verklaarde u dat uw problemen startten nadat de taliban een bom hadden geplaatst en iemand de politie hierover zou hebben verwittigd. Wanneer die bom werd geplaatst wist u echter niet beter te situeren dan "rond twee jaar geleden" en wie de politie zou hebben gewaarschuwd wist u al helemaal niet. U meende verder dat iemand ten aanzien van de taliban zou

hebben verklaard dat uw broer de 'klikspaan' was, maar wie dat zou zijn geweest was u ontgaan. Waarom men dat zou doen evenmin. In elk geval, de taliban zou daarop naar uw huis komen, maar wie zij waren wist u niet. Zo ook zou uw broer om het leven worden gebracht, maar wanneer dat gebeurde wist u niet. U stelde verder dat de taliban u nadien persoonlijk zou viseren, maar gevraagd waarom enkel u het land zou hebben verlaten terwijl uw ganse familie werd gezien als spionnen, verwees u naar de financiële moeilijkheden hieraan verbonden. De vaststelling, echter, dat uw gezin nog steeds in het dorp zou verblijven en zij na uw vertrek klaarblijkelijk geen persoonlijke problemen meer zouden hebben gehad, ondergraaft niet alleen de ernst van uw relaas, doch bovenal de geloofwaardigheid ervan compleet (CGVS, p. 13-15).

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat u evenzeer melding maakte van medische problemen (gestotter) en u na afloop van het gehoor dan ook een psychologisch attest neerlegde. Ofschoon uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, en deze allerminst wordt ontkend, is het loutere feit dat u medische problemen zou kennen echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Uw verklaring dat u zou stotteren nadat u als kind getuige was van een bombardement weet u immers niet hard te maken en blijkt aldus niets meer dan een blote bewering. Hoe dan ook kan een dergelijke medische problematiek niet als verschuiving gelden voor dergelijke gebrekkige verklaringen betreffende essentiële elementen omtrent uw asielrelaas. Wat betreft het door u neergelegde attest dient dan ook te worden opgemerkt dat dit niet vermog bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U verklaarde zich immers bereid om het gehoor te laten doorgaan (CGVS, p. 2; supra) en bovendien bleek nooit tijdens uw gehoor dat u niet in staat was het gehoor verder te zetten. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Dient hierbij nog te worden herhaald dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en

waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Met de algemene argumentatie dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd, dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie en dat hij zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, plaatst hij de voormelde specifieke en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt afgerekend op punten die losstaan van de mogelijke vervolging en meent dat de motivering gebaseerd is op details. Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen hij zijn herkomst en verblijfplaatsen niet kan aantonen. Verzoeker maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar, hetgeen geen details betreffen, maar de kern van zijn asielaanvraag uitmaken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde regio van herkomst en verblijf kan er immers evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Hoewel verzoeker van mening is dat de bewijskracht van de door hem neergelegde documenten wordt miskend, toont hij op generlei wijze aan op welke wijze de bewijskracht van deze documenten zou zijn miskend. Verzoeker meent dat de taskara en het psychologisch attest wel overtuigende stukken zijn doch doet hiermee geen afbreuk aan de concrete en pertinente motieven dienaangaande zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Het argument dat de taskara een officieel document betreft en dat de vaststelling dat het werd uitgegeven in Kabul geen afbreuk doet aan de bewijskracht ervan, kan niet volstaan om het geheel van de vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het is aan verzoeker om een duidelijk beeld te scheppen van wie hij is en waar hij vandaan komt, alwaar hij nog steeds in gebreke blijft.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij een mentale achterstand en een spraakprobleem heeft, waardoor er redelijkerwijze dient aangenomen te worden dat zijn intellectuele vermogen niet van aard zou zijn dat hij niet de waarheid zou vertellen en bewijst dit dat hij niet van elk detail op de hoogte kan zijn. Nergens uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekers geestelijke gesteldheid en zijn spraakprobleem hem zouden verhinderen leugenachtige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker met betrekking tot de vaststellingen rond de Afghaanse kalender en *“andere theoretische vraagstukken waarop het CGVS zich baseert om te twifelen aan verzoekers afkomst”* stelt dat hij een beperkte leergang heeft gekend en dat hij een mentale achterstand heeft die gepaard gaat met een ernstig spraakprobleem, waaruit volgt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij steeds accuraat op de vragen van de verwerende partij zou kunnen antwoorden, kan hij niet overtuigen.

Van een persoon die beweert in het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar te zijn geboren, er te zijn opgegroeid en gedurende zijn hele leven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond, kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van enkele elementaire aspecten uit het dagelijkse leven in Afghanistan. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op details, maar betreffen eenvoudige vragen over verzoekers dagelijkse leefwereld.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheid tracht te verklaren door te stellen dat hij een beperkte leergang heeft gekend en op zijn mentale achterstand en beperkte leefwereld wijst, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd en beperkte scholing kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Noch uit het in het administratief dossier aanwezige attest noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat verzoeker met enige mentale achterstand kampt, die maakt dat hij niet bij machte is zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Verzoeker legt ter terechtzitting per aanvullende nota een recent “psychologisch attest” neer, “dat zijn psychologische en mentale problemen attesteert” en waaruit zijn kwetsbaar profiel blijkt. Vooreerst merkt de Raad op dat dit attest niet ondertekend werd en dat de hierin vermelde klachten en

traumatische gebeurtenissen door verzoeker zelf worden aangehaald met de hulp van een vriend die hem vergezelde.

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen de psychische problemen van verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Psychologisch/medische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Uit de bewoordingen van de neergelegde attesten blijkt dat eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen ook gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De beide attesten doen ook geen uitspraak over verzoekers cognitieve capaciteiten.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Hoe dan ook betreft het niet louter schoolse kennis, zoals verzoeker wil laten uitschijnen, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over dagen, maanden, nabije districten, provincies, provinciehoofdsteden, prominente personen en bepaalde gebeurtenissen.

Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien heeft verzoeker allerminst aannemelijk weten te maken ongeschoold te zijn en komt zijn profiel als analfabeet ernstig op de helling te staan, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Ook blijkt uit het attest dat per aanvullende nota werd neergelegd niet dat verzoeker niet bij machte zou zijn zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren, of dat verzoeker met een mentale achterstand kampt.

Het enkele gegeven dat verzoeker stottert kan evenmin een verschoning vormen voor zijn onwetendheid.

Voorts stelt de Raad nog vast dat verzoeker zelf verklaard heeft dat het stotteren is ontstaan door de traumatische gebeurtenissen die hij in Afghanistan de laatste jaren voor zijn vertrek en onderweg naar Europa heeft meegemaakt, zo blijkt uit het recentste attest. Bijgevolg kan evenmin worden ingezien op welke wijze dit spraakgebrek zijn kennis van het dagelijks leven in Afghanistan, waar hij stelt gedurende zijn hele leven te hebben verbleven, heeft kunnen verhinderen.

Waar verzoeker aangeeft dat hem niet kan worden verweten het resultaat van het leeftijdsonderzoek niet te hebben aangevochten en dat de praktijk van botscans als jaren ter discussie staan, wijst de Raad erop dat verzoeker de mogelijkheid had om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Aangezien verzoeker geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling, staat deze beslissing ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast en kan verzoeker niet als

minderjarige worden beschouwd. Dat verzoeker zich desalniettemin onterecht als minderjarige voordeed, blijktens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, vormt wel degelijk een element dat afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en in die mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn herkomst en vluchtrelaas negatief beïnvloedt.

Waar hij stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij geen foto's van zichzelf kan neerleggen, brengt hij geen enkele valabel argument bij waarom hij geen foto's kan neerleggen. Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat het het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het aanhalen van algemene informatie omtrent de leefomstandigheden en veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan in het algemeen is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF